Ручей

Отъ страшни, голи хълмове
Се спуска малката рѣчица
Играе, вий се и пее
Сребриста, сладка пия водица
Но скоро младата зима
Съ сладъкъ медъ ще я покрие
И вечь, скована отровлина,
Тий гордо мълча да се вие.

Въ Декемврий 1881 г. София

Сълза (Сѣя)

Розамунда се пердето
Усмихната вечерь часъ
Искали й се да види
Що сега ще прави дѣ?
— Искай се да узнае
Тъй ли сълзи й се сърдитъ
Да ли да мълча сълзи пресѣкнали
Да ль гнѣвътъ ли е сърдитъ.